

Vánoce: 42. O Božích lampách a znamení v chlévě

Jestli je na světě v jakékoliv době nějaké znamení Boží aktivity, nějaká Boží stopa, pak jsou to lidé, kteří se setkali s Mesiášem.

Vánoce

O Božích lampách a znamení v chlévě

1. čtení: Izajáš 60,1nn

1 Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění,

2 vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící,

3 pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je „Stromy spravedlnosti“ a „Sadba Hospodinova“ k jeho oslavě.

4 Co bylo od věků v troskách, vybudují, postaví, co kdysi bylo zpustošeno, obnoví zničená města, zpustošená po celá pokolení.

5 Stanou zde cizáci a budou vám pást ovce, synové ciziny budou vašimi rolníky a vinaři.

6 Vy pak budete nazýváni „Hospodinovi kněží“, bude se vám říkat „Sluhové našeho Boha“. Budete užívat bohatství pronárodů a honosit se jejich slávou.

7 Za svou dvojí ostudu a hanbu bude nad svým podílem lid plesat, dvojí dědictví obdrží v své zemi, budou mít věčně radost.

8 „Neboť já Hospodin miluji právo, při zápalné oběti nenávidím vydírání. Jejich výdělek jim předám věrně a uzavřu s nimi smlouvu věčnou.

9 Jejich potomstvo bude známé mezi pronárody a jejich potomci uprostřed národů. Všichni, kdo je

spatří, rozpoznají na nich, že oni jsou to potomstvo, jemuž Hospodin žehná.“

10 Velmi se veselím z Hospodina, má duše jása k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz členku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky.

11 Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody.

2. čtení: Lukáš 2, 1 – 20

1 Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu.

2 Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius.

3 Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města.

4 Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova,

5 aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

6 Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina.

7 I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

8 A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda.

9 Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň.

10 Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid.

11 Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

12 Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

13 A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

14 „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

15 Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“

16 Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.

17 Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.

18 Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli.

19 Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.

20 Pastýři se pak navrátili, oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Sestry a bratři,

tak si říkám, že ti pastýři, co hlídali své ovce na louce za Betlémem, museli být z toho všeho, co se v noci seběhlo, nejspíš pěkně vyděšení.

Nejdřív, z ničeho nic, u nich stojí anděl Páně. Což o to, že to je anděl Páně se hned nemusí poznat, ale když se kolem zaskočených pastýřů ještě rozzáří sláva Páně, tak to už není jen tak. To člověk tak nějak najednou ví, že se něco děje, že tady jedná Bůh.

Použité řecké slovo pro tohle ozáření zní peri-**lampó** a my bychom ho mohli s trochou nadsázky přeložit ve smyslu jako že všude kolem šajnily pořádně silné **lampy**. Situace připomíná třeba výslech v nějakém akčním filmu. Jako když vám někdo posvítí baterkou přímo do očí.

Vnuk Tomík včera dostal pod stromeček toužebně očekávanou baterku čelovku. Marné byly však pokyny aby nikomu nesvítíl do očí. Když si totiž tuhle svítilnu nasadíte na hlavu nutně druhým do očí svítíte neboť jinak to nejde, to byste museli uhýbat očima a odvracet obličej, ale to vy nechcete, zvlášť když potřebujete druhým sdělit, jakou máte z té čelovky radost. Neřešitelná situace.

Úplně stejně posvítíl pastýřům tenkrát na lukách za Betlémem do očí Bůh. Nemohl si pomoci. Jinak to nejde, pokud od nás lidí nechce odvrátit tvář a uhýbat pohledem. A to on rozhodně nechce. Má totiž velkou radost a tuhle radost nám chce předat, nechce s ní zůstat sám.

Proto najednou tolik světla. Však také pastýři dostali strach. Ono, jak často se také člověku přihodí, že se ocitne v obklíčení Boží slávy, z níž najednou jakoby nebylo úniku? Většině lidí se to nepřihodí ani jednou za život.

Jakpak by člověk nedostal strach! Najednou jeden cítí a ví, že je v kontrastu k téhle Boží slávě tak neslavný a bezvýznamný, až jde z toho mráz po zádech. Nejdřív uhýbá pohledem a zavírá oči, ale dřív nebo později pozná, že tím nic nevyřeší.

Když člověka zastihne Boží sláva, je prostě přitlačen ke zdi a musí se vzdát. Uznávám Bože, že v porovnání s tvou moudrostí jsem jen pouhý mluvka, v porovnání s tvou spravedlností jen sebestředný sobec, v porovnání s tvou mocí jen bezmocný vejta.

My lidi sice máme ve zvyku dělat ramena, ale ve skutečnosti jsme jen polní tráva, jak praví Písmo. Tohle všechno se muselo nebohým pastýřům honit hlavami, když je ta Boží sláva zastihla.

Jenže Pán Bůh je v tom strachu nenechal, hned vzápětí slyšeli anděla jak říká: „Nebojte se!“

Zajímavé je, že Boží sláva neobklíčila nikoho v přeplněném městě. Skoro bych řekl, že tam také byla, ale nikdo si jí nevšiml.

Boží sláva je totiž tak veliká, že se ani na jednu louku nevejde. Nejspíš to bude tím, že ve **městě** je člověk obvykle přespříliš **zaměstnán** a nemá na nějaké anděly a Boží slávu nejen čas, ale ani patřičnou vnímavost.

Nejspíš právě tohle bude bolest naší městské civilizace, tolik zaměstnané výrobou, spotřebou a zábavou, že na nic jiného není čas ani energie.

Komu z nás se poštěstí vyrazit si na pár týdnů na nějakou vzdálenou louku, kde by byly jen ty ovce a modrá obloha, bez televize, bez počítače a bez auta?

Dokonce i ty hory, které kdysi bývaly prostorem, kde člověk mohl stranou lidského hemžení získat trochu božský nadhled, už dnes slouží jen jako sjezdovky nebo běžecké terény brázděné nekonečnými zástupy měšťanů.

Betlémszí pastýři si luxus osamělého ticha ještě mohli dovolit. Uprostřed vánoční noci se stali z ničeho nic účastníky velkolepého koncertu nebeských zástupů, které zpívaly až se louky zelenaly:

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Myslím, že to bylo jenom díky zmíněné Boží slávě, že se nakonec pastýři do Betléma rozhodli vypravit. Nebýt jí, tak nevím, nevím. Bez Boží slávy by to celé bylo moc a moc podezřelé. No jen posuďte:

„Narodil se vám Spasitel, Mesiáš, Pán. Najdete ho zavinutého v plénkách ve žlabu.“

Spasitel, Mesiáš, Pán – to jsou všechno významné panovnické tituly. Spasiteli a pány se titulovali římszí císařové, mesiáš byl zase titul izraelských králů.

Takže, co to všechno znamená? Král králů se vám narodil ve chlévě ve žlabu! No prostě, nebýt té

Boží slávy, která pastýře držela v šachu, nejspíš by to všechno pokládali za nepřiliš vtipný žert.

Ale protože byli v jejím obklíčení nemohli ani jinak, sebrali se a utíkali do Betléma. Mezi baterkou čelovkou, a lampou Boží slávy je totiž významný rozdíl. Ta první vás jenom oslní a oslepí, ta druhá vám naopak posvítí na cestu.

Mám za to, že každý, koho jednou zastihne Boží sláva, nemyslí na nic jiného, než na to, být u toho, kde Bůh něco dělá, kde se něco božího děje. To je, řekl bych, takový typický příznak ozáření Boží slávou.

Představte si, jak se ti betlémští pastýři vydali hledat právě narozeného Spasitele. Včera si ještě libovali, jak je to prima, že tam v tom přeplněném městě nemusejí žít, že na louce mají alespoň klid, žádné tlačence, žádné fronty, žádní lidé.

Teď je ale všechno jinak, nic z toho jim nevadí, jsou ve městě, přímo v ohnisku dění a prohledávají jeden chlév za druhým. Stále znova si opakují to podivné andělské sdělení:

„Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

Necháme je zatím hledat a zastavíme se právě u slova znamení.

Děťátko v jeslích je znamením. Když se v bibli řekne „znamení“, tak to není jen tak. Znamení (semeion) znamená něco jako Boží stopu v tomto světě, v lidských dějinách.

Odjakživa se lidé snaží najít stopy nadpřirozena, důkazy, že Bůh se v tomto světě nějak konkrétně projevuje, že je aktivní.

Někdo pokládá za znamení, když mu před autem přeběhne přes cestu černá kočka, jiný hledá znamení ve zvláštním nočním snu, další je zase jistojistě přesvědčen, že znaméním je pokyn horoskopu nebo třeba biblický veršík, který si vytáhnul z košíku na nový rok.

Evangelium nás však vrací do reality. Hledání znamení, pátrání po Božích stopách v osobním životě, v událostech kolem nás nebo v dějinách je vždycky poněkud ošemetné neboť je nutně subjektivní, to znamená závislé na našem soukromém úsudku, a často nemá se skutečností mnoho společného.

S Bohem se nedá takhle manipulovat. Bůh nepatří nám, ale my patříme Bohu. V tom je veliký a podstatný rozdíl. A kromě nás mu patří ještě jiní a další a docela jiní, nad nimiž třeba i ohrnujeme nos.

Vlastně je pouze jediné jistojisté znamení Boží aktivity, jediná jistojistá Boží stopa v dějinách. Dítě v jesličkách. Bůh, který se stal člověkem, jedním z nás.

A od té doby nás novozákonní autoři ujišťují o tom, že tohle znamení, tahle Boží stopa v našem světě, je stopou největší, jednou pro vždy platnou.

Je to znamení, k němuž se můžeme vždycky znovu vracet, protože v Ježíši, který se na našem světě narodil, v tomto světě kázal, uzdravoval a přinášel novou naději, se vždycky a pokaždé s Bohem setkáme.

Není třeba hledat jiné stopy, jiná znamení, jiné důkazy Boží vůle, než je právě toto jediné: V Ježíši Bůh přišel mezi nás.

A pastýři ozáření Boží slávou už jsou tam, našli ten chlév a stojí u jesliček. Jsou prvními svědky

jediného a jedinečného znamení. Bůh poslal svého Mesiáše,

Bůh je s námi lidmi tak solidární, tak o nás stojí, že přišel mezi nás. Nyní jde už jen o to, aby tihle pastýři hned po odchodu z betlémské stáje nevyhasli. Jestli je totiž na světě v jakékoliv době nějaké znamení Boží aktivity, nějaká Boží stopa, pak jsou to lidé, kteří se setkali s Mesiášem.

Pokud jim alespoň něco z ozáření Boží slávou a ze setkání s Kristem zbyde, bude to určitě znát, a bude to znamení, že Bůh lidem přeje pokoj a má v nich zalíbení i po dvou tisíci letech.

PeČ

SPCH 25. 12. 2016

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)